

[Westermann.]

Loven var saa sandelig ikke fast i sine Former, den var paa 71 Paragraffer, den nuværende er presset ned paa 47 Paragraffer, og man kan roligt sige, at der staar praktisk talt ingenting i de Paragraffer. Der staar intet om Materiel, der staar intet om Personel, der staar intet om Uddannelse, hverken om Togter eller Skoler, saa det er ikke meget galt, naar jeg siger, at man godt kunde have nøjedes med een Paragraf, nemlig § 44 om de Penge, der bevilges Flaaden, og saa slutte med, at Ministeren træffer i øvrigt de nødvendige Dispositioner. Det vilde i Virkeligheden have givet ganske det samme som Lovforslaget her. Den væsentligste Kritik mod hele Loven er denne, at Lovforslaget kun rummer Mulighed for inden for det Budget, der er fastsat, at anskaffe og vedligeholde et alt for ringe Antal Fartøjer, et Antal Fartøjer, som jeg nævnte, paa 8 Torpedobaade og 4 Undervandsbaade. For at give et Indtryk af, hvor ringe dette er, vil jeg nævne, at Regeringens Afrustningsforslag, det, der for Søværnets Vedkommende senere kom til at hedde Sjøpoliti eller Statsmarine, havde 6 Vagt- og Inspektionsskibe paa ca. 8 000 t og fra 18 til 24 Bevogtningsfartøjer paa 3 600 t. Naar man dermed sammenligner, at vi efter det her foreliggende Forslag staar med 8 Torpedobaade og 4 Undervandsbaade, og at dette Forslag tilmed har forsvarsmæssige Opgaver, medens det andet Forslag kun havde Bevogtningsopgaver, tror jeg, at enhver vil kunne forstaa, at i Dag maa Søværnet bede om at faa Afrustningsforslaget og være fri for det „Forsvarsforslag“, der her er forelagt. Man kan jo sige, at det Materiel, der var i Afrustningsforslaget, *skulde* være af en anden Karakter, men vi har fra den socialdemokratiske Ordfører i Dag hørt, at det altid har været Socialdemokratiets Mening, at der inden for det Søværn, man havde, og inden for den Hær, man havde, skulde være militære Magtmidler.

Hvis Regeringspartierne skulde gennemføre dette Lovforslag, saa er jeg af den faste Overbevisning, at Flaaden ikke vil kunne løse saadanne Opgaver, som den løste den 5. August 1914, da der kaldtes paa den, for at den skulde udlægge Minespærringer i Store Bælt. Det blev af Regeringspartierne dengang kaldt for en smidig Udenrigspolitik, men jeg maa fastholde, at Betingelserne for, at denne Politik kunde udføres, var, at Flaaden var i det Beredskab, som den var i. Neutralitetskrænkelser af den af Ministeren nævnte Art vil selv-

følgelig, det viser jo Erfaringerne meget bestemt fra Verdenskrigen, fortrinsvis falde paa Søterritorium, og en rettidig og med passende Styrke foretagen Indgriben vil uden Tvivl være den største Sikkerhed for, at saadanne Situationer ikke skal faa videre og alvorlige Konsekvenser for den danske Nation.

Med den lille Flaade, her er Tale om, vil der heller ikke være Mulighed for at udlægge Minespærringer i danske Farvande, ingen Mulighed for at bevogte Farvandene paa den Maade som under Sikringsstyrken — jeg skal blot nævne, at under hele Verdenskrigen 1914—18 disponerede Flaaden over 70—80 Enheder. Med den Styrke vil det være udelukket for Søværnskommandoen at disponere over de enkelte Fartøjer paa en hensigtsmæssig Maade. Antallet er saa ringe, at de ikke vil kunne spænde over de vidtstrakte Farvande, man vil ikke kunne imødegaa selv de simpleste Neutralitetskrænkelser, og Hæren vil blive svigtet i Løsningen af sin Del af de danske Forsvarsopgaver, saaledes at der med denne Føringelse af Flaaden vil paahvile Hæren større Opgaver, end der er paaregnet, uden at man paa nogen Maade kan sige, at Hæren har faaet tilsvarende Styrkelse gennem det Lovforslag, som er fremsat sammen med Søværnslovforslaget.

Jeg vil slutte med at rette en alvorlig Appel til Regeringspartierne om, at man i det Udvalg, som formentlig bliver nedsat, vil kunne faa en Forhandling, der ser bort fra tidligere Partistandpunkter, og at man alene paa et sagligt Grundlag vil søge at skabe et Værn, som kan løse de af Forsvarsministeren antydede Opgaver; jeg mener, at vi maa igen til at skabe et Værn, som kan skabe Respekt ogsaa udadtil. Jeg kan heller ikke undlade at sige, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, med den betydelige Føringelse af Materiellet i Forhold til tidligere og den i Forvejen ganske utilfredsstillende Ordning, ikke vil kunne forvente Støtte fra mit Partis Side, og jeg kan ogsaa tilføje, at Det konservative Folkeparti vil gaa imod det.

Rager: Ved sin Tiltræden i 1929 fandt den da dannede demokratiske Regering som en af de Ting, den arvede fra Fortiden, Forsvarslovene af 1922, og blandt de Byrder, der blev lagt paa Regeringens Skuldre, var Administrationen af disse Love sikkert ikke en af de mindste. Saa længe Lovene ikke var ændret, maatte Regeringen selvfølgelig forsøge at administrere dem loyalt, men paa Forhaand var Opgaven i Virkeligheden